

зихъ му, че споредъ договора, Русия е сждия помирителъ само отъ етнографическо гледище, понеже споредъ неговия духъ сждбата на Македония се рѣшава само въ свѣрзка съ оцѣнката, която се дава на народността на облику на населението, живуще въ нея, слѣдователно Русия нѣма право да разпрѣдѣля спорната зона по други чужди на договора съображения. Въ никой случай употребитѣ отъ съюзницитѣ боеви сръдстия въ войната, не може да бждатъ мѣрки за разпрѣдѣлението на спорната зона, защото съюзницитѣ не сж имали прѣдъ видъ да дѣлятъ народната душа, само защото не сж могли да я прѣцѣнятъ, въ съгласие, прѣдоставили сж тая грижа на своя старши братъ, като сж вѣрвали, че той е толкова запознатъ съ нея, колкото и безпристрастенъ въ своитѣ рѣшения. Добрѣ ще бжде това сжщото становище да се подчертае и чрѣзъ Неклюдова. По гръцкия въпросъ обърнахъ най-първо вниманието на Сазонова на неправилното окупиране отъ гърцитѣ мѣстности на сѣверъ и на изтокъ отъ Солунъ, като добавихъ, че не трѣбва да се чуди, ако тия дни заставимъ гърцитѣ да се оттеглятъ отъ тѣхъ; обяснихъ му моитѣ разговори съ Венизелосъ по разграничението на Гърция отъ България, прѣдложения отъ него арбитражъ и защо ние не можемъ го прие. Сазоновъ не казва нищо по Ю. З. граница, забѣлѣжи обаче, че не би трѣбвало да настояваме за Солунъ: 1) Защото сме заели Одринъ и други голѣми градове; 2) Защото сме присъединили мѣстности населени съ гърци и 3) Защото сжществуването на гръцката династия било свѣрзано съ владѣнето на Солунъ. Отговорихъ му, че ние не сме прѣдприели войната да умножаваме земята на Краля на Елините, че съразмѣрно съ боевитѣ сили и жертви, нашитѣ искания сж повече отъ скромни, а гръцкитѣ прѣкалени, че страхътъ за разклащане гръцката династия е резултатъ на гръцки блѣфове Той прибави, че династиитѣ руска, германска и английска ще бждатъ въ полза на Гърция. Възразихъ, че напротивъ, германското правителство е за насъ, че сжщо разчитаме на английското общественно мнѣние, което ще се наложи сигурно и на английското правителство. Колкото за Русия, ние твордо вѣрваме, че въ края на крайщата и тя не може да не се произнесе за насъ, като имамъ прѣдъ видъ, че тя е писала Санъ Стефанския договоръ, че ни го е обѣщалъ прѣди 4 години Изволски, че Солунъ е необходимъ портъ за сръдна и западна Македония, които оставатъ на България, че най-сетнѣ той е портътъ къмъ изтокъ на германския свѣтъ, който по тая причина трѣбва да остане въ наши рѣцѣ, единствения крѣпки славянски щитъ въ тия мѣстности. Азъ завършихъ, че Солунъ трѣбва да бжде нашъ по волята на повечето велики държави, по волята на населението въ Солунъ, по волята на българския народъ, който е рѣшенъ да отиде до край, за да отстои своята справедлива кауза. Сазоновъ остана непрѣклоненъ. Когато му подчертахъ заискванията отъ Виена и му обяснихъ въ какво състоятъ нашитѣ прѣговори, той засмѣнъ ми отговори, че той има у насъ пълна вѣра, че това само подѣйствувало на французското портово д-во да не продава концесията си, въ което и успѣло и остана пакъ непрѣклоненъ. Сжща непрѣклоностъ изпъкна и когато му говорихъ за